

ר' עובדיה מברטנורא
והמעות קדושים לתרומה
ישנה, ונותנים הקטורת
לאומנים בשכרם, וחוזרין וקונין
אותה מהן במעות של תרומה
חדשה. והכי צניעא מלתא טפי
ולא למכרה ולחזור ולקנותה:
אם בא החדש בזמנו. שהביאו
שקלים חדשים קודם ר"ח ניסן
שהוא זמן התרומה החדשה.
לוקחים מותר הקטורת
מתרומה חדשה ע"י חלול
כדפרשינן לעיל: ואם לאו.
שלא הביאו שקלים חדשים
עדיין. לוקחים אותה מן
התרומה ישנה, אם חללה כבר.
ואם לא חללה, מקטירין אותה,
דכיון שלא בא החדש צריך
להביא מן הישנה: ו המקדיש
נכסיו. וסתם הקדש לבדק
הבית: והיו בהם דברים
הראויים לקרבנות צבור. כגון
קטורת או יינות שמנים
וסלתות: ינתנו לאומנין בשכרן.
ויוצאין לחולין, אף על פי שאין
דבר אחר נכנס תחתיו. דקסבר
הקדש מתחלל על המלאכה,
דכתיב (שמות כ"ה) ועשו לי
מקדש, שתהיה המלאכה
נעשית מן ההקדש: אינה מן
המדה. כלומר אין מדה זו
שאתה אומר כמדה האמורה
לעיל בקטורת, ואין ראוי אלא
שתשוה מדותיה. הלכך
מפרישים מהן שכר האומנים
כו' כדאמרינן לעיל גבי מותר
הקטורת. שאין הקדש מתחלל
על המלאכה. והלכה כבן עזאי:
ז זכרים ימכרו לצרכי עולות

מותר הקטורת שבסוף חודש אדר, באיזה כספי
שקלים פודים אותה? **אם בא החדש** - הכספים
של התרומה החדשה **בזמנו** לפני ראש חודש ניסן,
היו **לוקחין אותה** - את מותר הקטורת **מתרומה**
חדשה כמבואר לעיל. **ואם לאו** - אם עדיין לא
הגיעו כספי התרומה החדשה - **מן הישנה** - קונים
אותה במעות התרומה הישנה, אם חללו כבר את
הקטורת, ואם לא חיללוה, מקטירים אותה כמות
שהיא מן הישנה:

המקדיש נכסיו למקדש

משנה ו

המקדיש נכסיו למקדש, וסתם הקדש לבדק הבית,
והיו בהן דברים ראויין לקרבנות הצבור כגון
קטורת או יינות שמנים וסלתות - **ינתנו לאומנין**
בשכרן ויוצאין לחולין, אף על פי שאין דבר אחר
נכנס תחתיהם, **דברי רבי עקיבא** שהוא סובר
שהקדש מתחלל על המלאכה, שנאמר (שמות כה, ח):
"ועשו לי מקדש" - שתהיה המלאכה נעשית מן
ההקדש.

אמר לו בן עזאי: אינה היא המדה - אין מידתך
זו שווה למידה של מותר הקטורת (שבמשנה
הקודמת), וראוי להשוות את שני העניינים הללו,
אלא מפרישין מהן - מהנכסים שהקדיש **שכר**
האומנין, ומחללין אותן - את אותם נכסים **על**
מעות האומנין והרי אותם נכסים יוצאים לחולין,
ונותנין אותן לאומנין בשכרן שלדעת בן עזאי אין
הקדש מתחלל על המלאכה, **וחוזרין ולוקחין אותן** -
את הנכסים האלו מהאומנים **מתרומה חדשה** -
במעות של התרומה החדשה:

משנה ז

המקדיש נכסיו למקדש, והיתה בהן מהמה ראוייה לגבי המזבח, זכרים
ונקבות כגון כבשים וכבשות, **רבי אליעזר אומר: זכרים** הראויים להקריבם

ר' עובדיה מברטנורא

כּו' ודמיהם יפלו עם שאר הנכסים לבדק הבית. דסבר סתם הקדש לבדק הבית ואפילו במידי דחזי למזבח, אבל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח, שהמקדיש תמימים לבדק הבית אין נפדים אלא למזבח, והדמים יפלו לבדק הבית: ויביא בדמיהן עולות. קסבר מידי דחזי למזבח מסתמא למזבח אקדשינהו, הלכך זכרים עצמן יקרבו עולות, ונקבות ימכרו לצרכי שלמים ויביא בדמיהן עולות, אבל הן עצמן אין קרבין שלמים, דהמקדיש נכסיו דעתו שיהיו כולם לגבוה, הלכך בהמות שראויות לקרב עולות יקרבו עולות, ונקבות ימכרו לצרכי שלמים ויביא בדמיהן עולות, דכיון דראויות למזבח חלה עליהן קדושת מזבח, ואפילו על הנקבות שאין גופן ראוי למה שדעתו להקדישן, כיון דלשם קרבן מיהא חזיין, לא חל עליהן קדושת בדק הבית, ויביא בדמיהם עולות: שהמקדיש בפירושו. שאמר בהמה ונכסי להקדש. דכיון שהפרישן והבדילן זו מזו ואעפ"כ לא אמר בהמה למזבח ונכסי לבדק הבית, ש"מ דדעתו היה שבין בהמה ובין נכסיו הכל ילך אל מקום אחד. אבל המקדיש סתם כל נכסיו, דעתו להקדיש כל דבר למה שהוא ראוי. והלכה כר"ע: ח יינות שמנים וסלתות. שהן ראויים

עולות ימכרו לצרכי עולות - למי שצרכים בהמות לעולות, ונקבות שאינן ראויות לעולות ימכרו לצרכי זבחי שלמים, ודמיהן של אותן הבהמות יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית משום שלדעתו סתם הקדשות לבדק הבית, ואפילו בדברים הראויים למזבח, אולם שדבר הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח, לכן נמכרים לצרכי מזבח ודמיהם יפלו לבדק הבית.

רבי יהושע אומר: זכרים עצמן יקרבו עולות ואין למכור אותם, ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים, ויביא בדמיהן עולות, ושאר נכסים יפלו לבדק הבית שהוא סובר שכל דבר הראוי למזבח, מן הסתם הקדישו כולו למזבח, לכן הראוי ליקרב עולה יקרב עולה, ונקבות שאינן ראויות לעולה, ימכרו לצרכי שלמים ויביא בדמיהן עולות.

רבי עקיבא אומר: רואה אני את דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע, שרבי אליעזר השנה את מדתו - קבע הלכה שווה לכולם, שכולם לבדק הבית, או הם או דמיהם, ורבי יהושע חלק שהבהמות למזבח ושאר נכסים לבדק הבית, ואף בהמות חילק בין זכרים לנקבות.

אמר רבי פפאי: שמעתי בדברי שניהן - כדברי רבי אליעזר וכדברי רבי יהושע, שהמקדיש בפרוש כגון שאמר: "בהמותי ונכסי להקדש" - בדברי רבי אליעזר שכיוון שפירש כל אחד בפני עצמו, ואף על פי כן לא אמר בהמותי למזבח ונכסי להקדש, משמע שדעתו שהכל ילך למקום אחד. והמקדיש סתם כגון שאמר: "כל נכסי להקדש", בדברי רבי יהושע שהמקדיש סתם דעתו להקדיש כל דבר למה שהוא ראוי:

משנה ח

המקדיש נכסים סתם למקדש והיו בהן דברים ראויין על גבי המזבח, כגון: יינות, שמנים ועופות, רבי אליעזר אומר: ימכרו לצרכי אותו המין לאותם